

LIDSKÁ NEDOKONALOST

Motto: "... lidi nemohou dělat víc než čeho jsou schopni, protože lidi jsou lidi. ..." (Jan Werich)

Jinými slovy: Nechtějme po lidech, aby dělali více, než mohou.

Výše citovaná věta Jana Wericha působila v tehdy řečeném kontextu sice pesimisticky, ale ona sama je pravdivá. Lidstvo prochází pokrokem, který je v měřítku délky života jednoho člověka velmi pomalý, přesto však zřetelný. Kdo nevěří, ať si uvědomí, že zatímco v dobách Ježíše Krista se lidé veřejně bavili sledováním gladiátorských her, v nichž byli vražděni skuteční a živí lidé, dnes se takové "záliby" uspokojují již jen díváním se na tzv. akční a jim podobné filmy. [1](#) Očekáváním, že se většina lidí této "vzrušující" podívané přestane oddávat již nyní, [2](#) je právě oním požadavkem překročit míru lidských možností.

Je tu však ještě otázka, jakým právem lze takový posun v myšlení a cítění lidstva očekávat. Existují přece evoluční názory tvrdící, že silnější vítězí, a že jen touto cestou (spolu se selekcí při níž přežívá právě jen ten silnější) dochází k vývoji druhů. Otevřeně tuto myšlenku uplatňoval např. Hitler a skutečnost, že byl odsouzen a poražen téměř celým lidstvem, nastolila další otázku:

Dokázal jeho pád, že teorie evoluce není pravdivá, [3](#) nebo že lidstvo degeneruje a nastoupilo cestu svého úpadku?

Obě odpovědi mají své zastánce. [4](#) My jsme rozhodnými zastánci přesvědčení, že lidstvo se trvale vyvíjí a že teorie evoluce je nesprávná; nesprávná v tom, že vývoj považuje za samovolný. Jsme také přesvědčeni, že zdrojem pokroku lidstva je víra v Boha křesťanů. (Blíže viz studii s názvem *Lidstvo na rozcestí*.)

V posledních cca čtyřech stoletích se však křesťanství dostalo do stavu, kdy již pokrok lidstva stimulovat přestalo. V důsledku toho se vyrojilo několik filozofií, které se pokoušely roli křesťanství nahradit - z nich nejvýznamnější byla myšlenka komunismu.

Všeobecně se ví, jak neslavně skončily.

Svět se proto vrací zpět k filozofiím předchozím. Ony však nedokázaly využít času, který se jim tím nabízel, ani nových zkušeností ke svému pokroku. Místo toho se naopak někteří jejich nositelé vracejí až k jejich základům a bují fundamentalismus všeho druhu. Jedná se však o menšiny zoufalců - lidí nešťastných ze stagnace filozofií i teologií a důsledků tohoto stavu. [5](#)

Následkem toho stojí nyní lidstvo před naléhavou otázkou, kterým směrem se vydat, které duševní a duchovní hodnoty udržet a které naopak změnit. Mnozí hledají v kořenech dřívějších úspěchů, jiní se pouštějí do nesmyslností všeho druhu, a ještě jiní se snaží konzervovat současný stav ve víře, že se nic vážného vlastně neděje, a že problémy jsou jen v ekonomických a jiných osobních nezdarech těch hledajících.

Jenže počet těch hledajících stále roste, a roste stále rychleji. Nespokojenost začíná být neudržitelná.

I křesťanství je v krizi

Křesťanství je dnes již jedinou teologií, [6](#) která je základem etiky vyspělých [7](#) národů. [8](#) Přitom však je v krizi, dané tím, že nyní již jeho filozofie nemá pro lidstvo žádné jasné a přitom rozvojové vize. [9](#) Jeho krize se sice vyvíjela víceméně po celou dobu jeho existence, ale v posledních již téměř čtyřech stech letech se prudce rozvinula a nyní zjevně vrcholí. Je evidentní, že buď dojde k jeho zcela zásadní změně, nebo začne zanikat. Je sice rozděleno do celé řady konkurenčních složek - církví nebo náboženských společností - žádná z těchto jeho částí však není schopná kvalitativní změny vedoucí k zásadnímu rozvoji. [10](#) Jsou v zaškrucujícím sevření své vlastní byrokracie.

Jejich pokrok proto může přijít jen zvenčí.

Bible přirovnává Boží lid (dnes křesťany) vstoupivší do smlouvy s Bohem k Boží ženě, a zmíněnou krizi zobrazuje vrcholícím těhotenstvím této ženy. [11](#) Je zřejmé, že z křesťanství musí již nyní vyjít *nový syn* - nová teologie - a s ní spojená další nová (třetí) smlouva. K základním tezím této další nové smlouvy musí patřit myšlenky zhodnocující zkušenosti smlouvy druhé, tj. smlouvy zprostředkované Ježíšem Kristem.

Černobílé vidění křesťanů

Křesťané hledající řešení, byli a jsou umlčováni církevními byrokraty (do nichž spadalo a spadá - snad až na jednotlivce - veškeré duchovenstvo křesťanstva). Vysvětlení tohoto procesu nalezne zájemce ve studii nazvané *Křesťanům*. V této studii se budeme zabývat zpochybňováním autorit těch hledajících poukazem na jejich nedokonalost.

Tato taktika církevních byrokratů je často úspěšná. Většina křesťanů skutečně odvrhne jakýkoli pokus o nové učení, je-li poukázáno na objektivní nedostatek dokonalosti hledače nové cesty. A téměř všichni křesťané totiž stále ještě potřebují ke své víře dokonalé vzory, a to přestože obvykle vědí, že apoštol Pavel o tom napsal slova: "... jak je psáno: *Nikdo není spravedlivý, není ani jeden, ...*" (Ř 3:10). Tyto vzory nazýváme svatými, zasvětili jsme jim mnohé kostely či jiné modlitebny, a často je vzýváme jako patrony. Křesťanská literatura, určená k všeobecné informovanosti, je oslavuje a zdůrazňuje jen jejich pozitivní činy. Pokud se zmiňuje o těch negativních, potom jen velmi obecně, nebo jen o těch nejméně pohoršujících. Vždy však v tom smyslu, že působením Ježíšových myšlenek dospěli buď k dokonalosti nebo minimálně až téměř k ní.

Ty, kteří však byli označeni jako selhavší, posílá křesťanstvo do "pekla" nebo alespoň do "očistce".

To všechno proto, aby celé učení bylo jednoduché a ukazovalo svět pokud možno "černobílý".

"Šedivější" tj. složitější náboženství se totiž tradičně ukazovalo v praxi jako obecně nepřijatelné. Ony "šedivější" odstíny se dozvídali většinou jen profesionální teologové, a to jako odměnu za své hlubší studium. Profesionální "úřední" teologové byli a jsou vůči pochybnostem odolnější, avšak nikoli pro vzdělání samo, nýbrž proto, že úřad kterékoli církve jim poskytuje celoživotní obživu i potřebné jistoty a eventuální návrat k sekulární cestě či k

samostatnému hledání Boha je pro takové lidi většinou velmi obtížný a nejistý. Na svůj úřad se proto spoléhají mnohem více než na Boha samého.

To z nich v důsledku vždy udělá byrokraty - se vším, co k tomu patří. Přestanou věřit v sílu Ducha a celé své úsilí věnují již jen budování své církve. [12](#)

Popsaný jev je skutečnou příčinou krize křesťanství. [13](#)

Na druhé straně však konstatujeme, že ti, kteří přece jen našli odvahu opustit jistou cestu teologa profesionála, většinou skončili ve víru světa. Pokud ne, jejich přínos nikdy nebyl natolik významný, aby "osudu" zbyrokratizování kterékoli nové myšlenky (často po mnoha velkých těžkostech a bojích - viz Zjevení 6. kapitola) v eventuální nové církvi zabránil. Tato zkušenost vede byrokraty církví k ještě většímu konzervativismu a přinejmenším nechuti (někdy až k zuřivému odporu) k aktivitám jednotlivců pokoušejících se sevření byrokracie nějak prolomit.

Avšak i zde platí Hegelův zákon o zvratu kvantity v kvalitu. Byrokraty krajně nelibě nesoucí jev vznikání nových a nových církví ve skutečnosti představoval jediný vývoj křesťanství, který se za dobu jeho existence reálně konal. Proto také oznámil apoštol Pavel, že musejí vznikat sekty. Přirozeně že nemohl k jejich vzniku vyzývat, a proto tento vývoj označil jako nedobrý. Zřejmě však již věděl, že jiná cesta pokroku není (1.K 11:19). [14](#)

Nicméně poslední nové církve a jiné náboženské organizace již opravdu žádný pokrok nepřinášejí. Tato cesta se již vyčerpala a nezaujatý pozorovatel nemůže než tento fakt konstatovat. Projevuje se onou zmíněnou vrcholící krizí, kterou již ani církevní byrokraté nemohou popřít (i když se o to někteří stále ještě snaží a jiní se pomocí populistických a bohužel převážně laciných tvrzení pokoušejí - a samozřejmě marně - stavět se do čela domnělého dalšího vývoje křesťanství).

Čas nové smlouvy zjevně dozrál

Je čas ukázat celou cestu vývoje Božího lidu ve světle - bez příkras. Jen tak je možné tento vývoj pochopit a poučit se.

Je čas uvědomit si mimo jiné tyto základní zákonitosti průběhu a vývoje lidstva:

- Počátek lidstva byl postižen útokem bytosti zvané satan. Lidé z morálního hlediska smrtelně onemocněli a jejich tvůrce je dokonce již považoval za nevyléčitelné (Gn 6:5-7).
- O smyslu léčení či neléčení lidstva se v nebesích vedl spor a Duchovní Ježíš Kristus [15](#) dokázal, že léčba smysl nepostrádá a že je úspěšná.
- Lidstvo však má svobodnou vůli a bez jeho vůle (nebo alespoň souhlasu) ke spolupráci je pokrok nemožný. Platí to jak pro jednotlivce tak i pro jakékoli ucelené skupiny.
- Je proto nutné čas od času tu část, která podléhá rozkladu a která ohrožuje samu existenci té druhé části, jenž se zotavuje, izolovat a přinejmenším ponechat svému osudu - lze-li. Nebylo-li to v minulosti možné, přikročil Bůh vždy k jejich likvidaci. Dochází k tomu ve zvláštních obdobích.
- Morálně umírající lidé neumírají nespravedlivě - je to jejich volba, nebo (což bohužel také nezřídka platí) to byla volba jejich rodičů a oni se s fatálním stupněm rozkladu

vnitřní etiky již narodili. Jsou jako rakovina a stejně jako u rakoviny je i zde nutné, v době tvoření metastáz hrozících zahubit celé tělo, radikálně zasáhnout.

- Takový zásah nemohou provádět lidé, protože ty nevyléčitelně nemocné nemohou rozlišit od těch vyléčitelných. Kromě toho ani ti vývoje schopní dosud nejsou a ještě dlouho nebudou zcela uzdraveni a nemají proto právo cítit se již bezpečně. [16](#) Proto oddělení a zneškodnění nevyléčitelných musí obstarat Bůh.
- Takový Boží zásah je vždy soustředěn do období jedné generace. [17](#) Tomuto období se v Písmu říká Boží (Hospodinův/Pánův/JHVH) den, a na jeho počátku dochází vždy k rozdělení vyléčitelných od nevyléčitelných. Rozdělení se provádí tím, že všem je skrze nějakého lidského prostředníka předložena nová vize vývoje. Spolu s novou vizí je těm vyléčitelným předložena i nová smlouva.
- Pro ty nevyléčitelné je vždy ona nová vize nepřijatelná, a tím se sami oddělí.
- Ti vyléčitelní však na svém léčení nutně musí spolupracovat. Jejich další léčba se bez jejich aktivní spolupráce neobejde.
- Ti zdravější navíc musí pomáhat těm více postiženým, protože těch relativně zdravých je velmi málo a sami by neměli žádnou naději splnit základní úkol lidstva - ovládnout planetu Zemi. [18](#) Tato nutnost je tak výrazná, že uzdravování lidstva musí být organizováno a proto se vždy za tímto účelem Boží lid sdružoval. Výrazem této snahy byly v minulé smlouvě vždy církve nebo sbory.
- Božími spolupracovníky byli a jsou proto téměř vždy úředníci nebo alespoň aktivisté těchto organizací, a vždy to byli a jsou tzv. nedokonalí lidé.

Poznámka: Jedním z takových nedokonalých aktivistů byl např. Jan Křtitel (viz studie o něm).

Co je to vlastně *dokonalost*?

Slovo *dokonalost* je v českém jazyce odvozeno od slova *dokonat* ve významu *dokončit* nebo *dodělat*. Neznamená však *definitivnost*.

Každá etapa Božího stvoření byla po svém ukončení následována etapou novou a to kvalitativně vyšší. Vyhlášením nové etapy se to dosud dokončené - tedy dokonalé - stává (vzhledem k novým cílům) opět nedokonalým.

Většina z etap nebyla ani dokončena včas, avšak nová etapa byla zahájena podle původního plánu, aniž by byl termín nedokončené etapy prodloužen. Ze stvořitelských etap se jednalo o etapu druhou - ta byla ukončena až během etapy šesté. Ze všech etap vývoje lidstva nedosáhla vytčených cílů dosud žádná. Jen jeden příklad za všechny:

Již ve 3. Mojžíšově knize Leviticus 19:18 bylo napsáno: "*Nebudeš se mstít synům svého lidu a nezanevřeš na ně, ale budeš milovat svého bližního jako sebe samého. Já jsem Hospodin.*" Ježíš Kristus se dovolává téhož principu (Mt 22:39; Mk 12:31; L 10:27), protože v jeho době Boží lid tuto vlastnost neměl. A dnes? Který z křesťanů (o jiných vůbec nemluvě) může s jistotou o sobě říci, že tento požadavek splňuje?

Nežádejme tedy po nikom dokonalost v podmínkách permanentního vývoje a tedy permanentní nedokonalosti.

Dříve platilo "*smiřte se s Bohem*" [19](#) - nyní platí "*smiřte se s lidmi*". [20](#)

Křesťané se musí definitivně zbavit své zjednodušující potřeby vidět své duchovní léčitele idealizovaně - černobíle. Naopak se musí učit rozpoznávat, co kdo umí a k čemu může být užitečný. Právě tak se musí učit rozeznávat, co kdo činí špatně, a tudíž které jeho služby jsou nepoužitelné. Musí se učit podporovat a povzbuzovat pozitivní vlastnosti všech lidí kolem sebe, a současně se učit pomáhat každému, kdo si to přeje a kdo to potřebuje, potlačovat jeho vlastnosti záporné. K tomu potřebuje mít sám ke každému takovému člověku pozitivní postoj - dokonce ho musí milovat. A protože neví, kdo je ten nevyléčitelný, musí milovat všechny - i ty, kteří se k němu chovají nepřátelsky. Kolikrát se přece stalo, že ten, který někoho třeba okradl a možná i okrádá, ho potom nebo i přitom třeba v nemocnici jako lékaře úspěšně léčil. Mohl snad takový pacient - byl-li rozumný - jeho službu odmítnout nebo se k němu dokonce chovat nepřátelsky?

Právě tak je to s těmi, kteří léčí duchovně.

Jenže je tady problém:

Co činit, když existuje zhoubná nemoc, která se rychle šíří a hrozí zničit všechny, a kterou nikdo léčit neumí?

Tento stav nastává vždy před oním Božím dnem. Dá se dokonce říci, že je právě tou příčinou, proč musí Bůh zasáhnout. Bůh si však vždy volí prostředníka a pomocníky. Je to proto, že právě jejich angažovanost a nasazení se pro další pokrok lidstva dokazují jejich vůli po úplném sebeuzdravení.

Míra duchovního zdraví křesťana

Měřítkem úspěšnosti léčby a stupněm duchovního zdraví každého jednotlivce je jeho osobní zájem a angažovanost v pomoci při záchraně a dalším rozvoji lidstva jako celku.

Každý takový člověk musí mít ke všem svým dobrým vlastnostem jednu, která je však nezbytná, nepominutelná: Musí bezpodmínečně věřit, že lidstvo za léčbu stojí. Musí věřit, že přes všechny možné těžkosti a dočasná zklamání bude jeho práce nakonec úspěšná. Musí tak říkajíc věřit v člověka [21](#) - v to, že lidé byli stvořeni přinejmenším natolik dobře, že jsou přes všechno, co natropil a ještě tropí satan, jako celek vyléčitelní. Tato jeho víra musí být hlavním motivem jeho práce, hlavním smyslem jeho života. Musí věřit, že společně s lidmi stejné víry dokáže lidstvo vyléčit, a to s jeho spoluprací; bez přímých Božích zásahů, bez zázraků a bez kouzel. Musí také věřit, že alespoň někteří byrokraté alespoň některých křesťanských církví dokáží v sobě najít tolik stejné víry, že budou ochotni na tomto úžasném úkolu spolupracovat.

Tato víra je vírou nové - třetí - smlouvy.

[1](#) "Lidé", kteří ještě dnes touží po skutečném vraždění nebo alespoň mučení, jsou zcela oprávněně označováni jako úchylní, a je jim buď laskavě uznán statut duševně nemocných (s povinností léčení spojeného s nucenou internací), nebo jsou po právu odsuzováni k těžkým trestům.

[2](#) Lidé si namlouvají, že "to je jen film - o žádné skutečné vraždě přece nejde." Neuvědomují si však, že si na ně zvykají, a že jim jednou přestanou vadit i ty skutečné. Tento fakt by měl

být stále propagován veřejnoprávními médii - přinejmenším stejně, jako je dnes již propagována skutečnost, že kouření způsobuje rakovinu.

3 Zastánci evoluce tvrdili, že Hitler uplatňoval tzv. vulgární (lidový) materialismus. Sama skutečnost, že ho nazvali "lidovým", svědčí o tom, že ten pravý (= nelidový) obsahuje v sobě myšlenky prostému lidu nesdělitelné nebo nevysvětlitelné (jinak by totiž byl býval Hitler poražen pomocí srozumitelné propagandy odpůrců ještě dříve, než se dostal k moci).

4 My jsme přesvědčeni, že zastánci trvalého lidského pokroku patří do kategorie tzv. biofilů, zatímco zastánci tvrzení o úpadku lidstva do kategorie tzv. nekrofilů (terminologie je od psychologa Ericha Fromma).

5 Tendence k fundamentalismu se projevují dokonce i v řadách bývalých komunistů.

6 Nejen teologií, ale dokonce i ideologií. Současný svět nemá pro svůj vývoj aktuálně k dispozici žádnou ideologii. Demokracie ideologií není - demokracie pouze vytváří (i když to však je její největší předností a možná i smyslem.) pro vznik takové ideologie jen základní potřebné podmínky. Zatím však byly během její existence vyvíjeny ideologie buď zhoubné (nacionalismus nebo komunismus - přinejmenším ten současný) nebo takové, které víceméně jen pomáhaly (a případně ještě pomáhají) jednotlivcům smířit se alespoň trochu s vědomím své konečnosti. (Blíže viz studii *Lidstvo na rozcestí*.)

7 vyspělých samozřejmě relativně a s nadsázkou - se stejnou nadsázkou si také říkáme "člověk rozumný" - *homo sapiens*.

8 K tomuto cíli se hlásí i judaismus, avšak ten je náboženstvím jediného národa. Jeho vliv na civilizaci je sice rovněž významný a většinou pozitivní, avšak "uzavíráním" svého Boha do jediného národa se Židé stále nad ostatní národy chtějí nechtějí povyšují a jakoby odsuzují ostatní národy do role před Bohem a priori podřadné. Svými přetrvávajícími vnitřními problémy s čistotou jejich rasy (srovnej Jan 4:6) občas i dnes někteří z nich připomínají dokonce i míšencům, že mezi ně nepatří.

9 Teologická tvrzení, že tento svět v dohledné době zanikne (tzv. konec světa) a "hodní" lidé budou zachráněni někde v nebesích či jinde, nejsou přijatelná. Většina křesťanů ví, že lidská morálka není dosud vyhrocená tak jasně, aby zavrnutí těch nepřijatelných mohlo být uskutečněno bez neúnosného rizika velkých ztrát na těch, kteří jsou nápravy ještě schopni.

10 Ani když si to některé z nich namlouvají a pokoušejí se to namluvit i jiným. Jejich vize jsou totiž zcela zjevně středověké a zpátečnické. Své případné nové členy získávají nikoli skutečně novými myšlenkami, ale fakticky jen ostrou kritikou současného neuspokojivého stavu světa a nadějemi trvale uspokojujícími jen lidi se sklonem k náboženskému fanatismu.

11 Zj.12.kapitola.

12 srovnej Za 4:6

13 Je také příčinou krize jakékoli organizace - viz Parkinsonovy zákony.

14 Viz studie *Křesťané*.

[15](#) Blíže viz studie *Bůh a Duchovní bytosti*.

[16](#) Srovnej 1.K 8:2.

[17](#) Srovnej Mt 23:36; 24:34; Mk 13:30; L 9:41; 11:29, 50, 51; 21:32; Jr 2:31; 7:29 aj.

[18](#) Gn 1:28.

[19](#) 2.K 5:2.

[20](#) Srovnej 1. Jana 4:20,21.

[21](#) Komunisté hlásili tuto zásadu také. Chyba byla v tom, že se pokoušeli vytvořit na Zemi ráj bez Boha. Ono to bez něj opravdu nejde.

[**Zpět na seznam**](#)